27/06/2019

Αντίδωρο Ευχαριστίας του Λαρίσης κυρού Ιγνατίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου

Αντίδωρο Ευχαριστίας Του Λαρίσης Κυρού Ιγνατίου
του π. Ιγνατίου Μουρτζανού

Ένας χρόνος πέρασε – Ένα ευχαριστώ από τον Γέροντα μου σε όλους εσάς…
Είναι πολλές φορές που έχω ξεκινήσει να γράψω κάτι για σας, Γέροντα μου, αλλά κάτι μέσα μου λέει ότι δεν πρέπει… ο κόσμος όμως εδώ και τόσο καιρό περιμένει, επιμένει και θέλει να μάθει τί συνέβη σχεδόν ένα χρόνο πριν, από εκείνη την ημέρα της 30ής Μαΐου, όταν ξεκινήσαμε δειλά-δειλά το ταξίδι που εσάς σας οδήγησε στην αγκαλιά του Θεού και εμάς με τις αποσκευές μας πίσω… με μία θέση κενή δίπλα μας, να προσπαθούμε να εξηγήσουμε ανθρωπίνως κάτι το οποίο ο Θεός μόνο το ορίζει…
Όμως και τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές θα προσπαθήσω να μην αποκαλύψω κάτι, γιατί οι προσωπικές στιγμές με έναν αγιασμένο άνθρωπο είναι καλύτερα να μένουν χαραγμένες σ’ αυτούς που τις έζησαν μαζί… και μάρτυρας μου ο Θεός γιατί αυτές οι στιγμές θα με ακολουθούν παντού και πάντοτε- μαζί φυσικά με τα λόγια του- όχι μόνο εντός της χειρουργικής αιθούσης αλλά όλες εκείνες τις ατελείωτες, βασανιστικές ώρες μέσα στους κρύους θαλάμους που, ήθελες δεν

ήθελες, σου προμήνυαν ένα μαρτυρικό αλλά σωτήριο τέλος για εκείνον… ένα τέλος που θα τον οδηγούσε στον Νυμφίο της ψυχής του, Εκείνον που πάντοτε ποθούσε… εκεί όπου σίγουρα τον έχουν υποδεχθεί οι Άγιοι και οι Μάρτυρες της πίστεως μας… οι Όσιοι και οι Δίκαιοι… ανάμεσα τους και οι αείμνηστοι Πνευματικοί του Πατέρες, ο π. Δαμασκηνός Κατρακούλης και ο π. Γεώργιος Καψάνης.

Γι’ αυτό σήμερα θα πώ μόνο ευχαριστώ… αντί αυτού! Σήμερα που συμπληρώνεται ακριβώς ένας χρόνος… ένας χρόνος, χωρίς να έχουμε δίπλα μας εκείνον στον οποίο, ανθρωπίνως, οφείλουμε τα πάντα… Στη ζωή οφείλουμε να λέμε σε κάποιους ανθρώπους ένα ευχαριστώ… σπάνιο στις μέρες μας, αλλά ο Γέροντας μου εμένα μου έμαθε να το λέω και να είμαι ευγνώμων προς τους ευεργέτες μου, κυρίως σ’ εκείνους που με κατηγορούν… αυτοί θα είναι οι αιώνιοι ευεργέτες σου: τάδε έφη ο Λαρίσης κυρός Ιγνάτιος!
Πρωτίστως στον Θεό που με αξίωσε να ζήσω και να διακονήσω δίπλα σ’ ένα μάρτυρα Μητροπολίτη και Πατέρα… και όποιος θέλει ας το αμφισβητήσει!
Κατόπιν σε κάποιους ανθρώπους που σήκωσαν το βάρος της ασθενείας του και έγιναν συγκυρηναίοι στον σταυρό του…
Είναι άπειρες οι εικόνες στο μυαλό που μου έρχονται και αναλογίζομαι αν κάτι κάναμε λάθος σε όλη αυτή την πορεία της περιπέτειας του… Κοντά μας, όμως, πάντοτε ήταν εκτός από τους Αγίους μας και η γιατρός του!

Όλα καλά δεν τα κάναμε κα Ρένα; Σωστά δεν τα προγραμματίσαμε; Σας κουράσαμε, σας ταλαιπωρήσαμε, σας ενοχλήσαμε ώρες ακατάλληλες… ξέραμε όμως ότι είχαμε έναν φύλακα άγγελο στη γη… κα Ρένα, ένα ευχαριστώ είναι ελάχιστο!
Είναι αμέτρητες οι φορές που χτυπάει το τηλέφωνο μου και νομίζω ότι θα είναι οι ιατροί στη γραμμή για να μου ανακοινώσουν κάτι… ένα ευχαριστώ σε όλο το διοικητικό, ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό της Θεσσαλονίκης αλλά και της Λαρίσης!
Είναι ακόμη κι αυτοί οι χτύποι των μηνυμάτων του κινητού, που νομίζω ότι ακόμη μου στέλνετε, Γέροντα μου, προκειμένου να ζητήσετε κάτι ή να πείτε: «Κάντε μου όλοι σας που τόσο πολύ σας αγαπώ μία προσευχή…»!

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σ’ εσένα, Ελένη, και στη Γερόντισσα μας, που κρατούσατε αλλά και κρατάτε αναμμένο το κεράκι της ψυχής του…
Ευγνώμονες ευχαριστίες και σε τρεις κυρίες από την αγαπημένη του Κούλουρη… στην κα Μένη, στην κα Ρούλα και στην κα Κατερίνα, οι οποίες αφήσαν τα σπίτια τους και σχεδόν εγκαταστάθηκαν στην πόλη μας, προκειμένου να διακονούν τον Γέροντα μας!

Μία πανστρατιά προσευχής ξεκίνησε από την ημέρα της αναγγελίας της ασθενείας του… από το Άγιο Όρος μέχρι τα Μετέωρα…από την Παναγία της Τήνου, την Παναγία Τουρλιανή και την Παναγία Μαλεβή μέχρι τον Πανορμίτη και τον Μανταμάδο… από την Μονή του Μακρυνού, του Οσίου Μελετίου, της Φανερωμένης και της Αγίας Μαρίνης του Άργους μέχρι την Κάλυμνο και την Χρυσοπηγή… άπειρες ευχαριστίες σε όλους τους Αρχιερείς, Ιερείς, Μοναχούς και Μοναχές, απλούς ανθρώπους όλων των ηλικιών, τους συγγενείς και τους οικείους του, τους πολυαγαπημένους του Λαρισαίους, Τυρναβίτες και Σαλαμινίους.

Ένα ευχαριστώ και σε όλους όσοι βοήθησαν για να πραγματοποιηθεί το ταξίδι στην πόλη Γουέστον και από εκεί προς την αιωνιότητα… με πρώτο τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο μας Κ κ. Ιερώνυμο, τον πρ. Αρχιεπίσκοπο Αμερικής, αρκετούς Αρχιερείς της Εκκλησίας της Ελλάδος(Κύριος γινώσκει), την ΕΚΥΟ, τον Ηγούμενο της Μονής Βατοπαιδίου(έγινε θυσία για τον συμφοιτητή του), φίλους πατέρες και λαϊκούς αδελφούς, όπως επίσης και μία Ανώνυμη-Μοναστική Αδελφότητα.
Και για να τελειώσει ο «μύθος»: περίπου τα μισά και κάτι παραπάνω πληρώσαμε στο νοσοκομείο από το ζητηθέν τελικό ποσό, γιατί αυτά είχαμε συγκεντρώσει (απευθείας καταθέσεις στο λογαριασμό του νοσοκομείου), τα οποία αναλογούν στις 22 τετράωρες εξουθενωτικές και κοστοβόρες αιμοδιηθήσεις που έκανε, στις 12 μαγνητικές, στις 5 αξονικές, στους καθημερινούς μικροβιολογικούς ελέγχους, στις αμέτρητες εξετάσεις, στον επίπονο καρδιακό καθετηριασμό, στο χειρουργείο αλλά και στην επιστροφή του άψυχου σώματος του στην τελευταία του κατοικία.

Ευχαριστίες πολλές και σε όσους τον επισκέφθηκαν στην κλίνη του Διαβαλκανικού Νοσοκομείου… με λαχτάρα τους υποδέχονταν! Όντας ευγενής, τους καλωσόριζε χωρίς γογγυσμό-παρότι κάποιες φορές πονούσε, δεν το έδειχνε- χαιρόταν πολύ όμως που οι αδελφοί του(Επίσκοποι, Πρεσβύτεροι αλλά και λαϊκοί αδελφοί) ερχόντουσαν να τον συναντήσουν!
Στον Αρχιεπίσκοπο μας, ο οποίος υπεβλήθη σε κόπο, αυθημερόν, του εμπιστεύθηκε και κάτι περισσότερο από τους υπολοίπους: «δεν θα επιστρέψω ζωντανός…»- κάτι ήξερε!!! Κάποιοι Αρχιερείς ήλθαν αρκετές φορές, κάποιοι άλλοι- άνω των είκοσι, ανάμεσα τους και ο Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμος- έσπευσαν τις δύο τελευταίες μέρες να τον αποχαιρετίσουν προ της μεταβάσεως στην Αμερική! Κοντά του και αγαπημένες μοναστικές αδελφότητες που προσκόμισαν Άγια Λείψανα και ιδιαίτερα τον Άγιο Χαράλαμπο για να τον ενισχύσουν… χάρηκε με την «Νύμφη του Χριστού»!

Ήλθε και ο Άγιος Σπυρίδωνας από την Κέρκυρα, ο Άγιος Μηνάς από την Καστοριά, ο Άγιος Ραφαήλ από τη Γουμένισσα: αναπαύθηκε από τις μεγάλες ευλογίες και

ευχαρίστησε τους αγαπημένους του Αρχιερείς Γουμενίσσης κ. Δημήτριο, Καστορίας κ. Σεραφείμ και Κερκύρας κ. Νεκτάριο.
Δίπλα του και ο επιστήθιος αδελφός του, ο Ζιχνών κ. Ιερόθεος. Κοντά του και ο γέροντας του, ο π. Ιγνάτιος, στο πετραχήλι του οποίου εξομολογήθηκε για τελευταία φορά... μαζί του και ο π. Βησσαρίων με τους πατέρες αλλά και η Ηγουμένη του Κορμπόβου μαζί με τις αδελφές... εκεί και το «δικό του παιδί», ο Τρίκκης κ. Χρυσόστομος!
Ένα ευχαριστώ στον π. Χρυσόστομο τον Αγιορείτη γιατί κίνησε γη και ουρανό, όπως ακριβώς θα έκανε και ο αοίδιμος γέροντας του...
Ευχαριστίες από καρδιάς στον π. Δημήτριο και στον π. Παντελεήμονα από τον Προφήτη Ηλία Θεσσαλονίκης που έσπευσαν και του μετέδωσαν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού πριν την αναχώρηση μας.

Τις τελευταίες μέρες δάκρυζε συνεχώς...!!!
Στην Αμερική ούτε μία μέρα δεν μείναμε μόνοι μας... τα τηλέφωνα από Ελλάδα χτυπούσαν ασταμάτητα... κοντά μας ο Μητροπολίτης Ατλάντας κ. Αλέξιος αλλά και οι σεβαστοί του ιερείς: ο π. Πολύκαρπος, ο π. Σπυρίδων, ο π. Αριστείδης, ο π. Θεοφάνης και ο π. Ιωάννης... μέσα από την καρδιά μου, σας ευχαριστώ!
Αλλά και άνθρωποι επιφανείς, θυσιάστηκαν εκεί για τον Δεσπότη: ο κ. Γιάννης (αμέτρητα χιλιόμετρα για την ολοκλήρωση της γραφειοκρατίας) και η κα Ευαγγελία (όλες τις συνεννοήσεις με το γραφείο τελετών)... αλλά και απλοί άνθρωποι, Έλληνες αδελφοί, ζεστοί, εγκάρδιοι και φιλόξενοι φρόντιζαν να μην μας λείψει κάτι... η κα Δέσποινα, η κα Μαρία με την κόρη της-ο κ. Γεράσιμος μαζί με τα παιδιά του και την αεικίνητη σύζυγο του, την κα Αρετή μας (ήσασταν δίπλα μου-στήριγμα την ώρα που αντίκρυσα το άψυχο σώμα του)... σας χιλιοευχαριστώ!
Κοντά του και ο Πατριάρχης μας... πριν την τελική νάρκωση, χτύπησε το κινητό μου! Μήνυμα από τον Οικουμενικό μέσω του π. Ανδρέου... πρόλαβα και του το διάβασα... μου χαμογέλασε: «Νοερώς ευρισκόμενος στο προσκεφάλεον σας ασπάζομαι αδελφικώς, προσεύχομαι, εμπιστεύομαι υμάς στον Άγιον Θεόν, τον Οποίον λίαν ευόρκως και με πολλήν αγάπην διακονείτε. Όλως υμέτερος Πατριάρχης Βαρθολομαίος»!

Ένα ευχαριστώ και στον αδελφό Βαρθολομαίο. Ενώ ήθελε να έλθει μαζί μας, τον αφήσαμε πίσω προκειμένου να έχουμε έναν άνθρωπο εμπιστοσύνης στα γραφεία της Μητροπόλεως! Ανά πάσα ώρα και στιγμή, οποιοδήποτε λεπτό της μέρας αλλά κυρίως της νύχτας κι αν τον καλούσαμε (ήταν και η διαφορά της ώρας), καθόταν κυριολεκτικά επάνω από το τηλέφωνο, έτοιμος να απαντήσει, να μας ενημερώσει, μα κυρίως να μας εμψυχώσει!
Το πιο μεγάλο όμως ευχαριστώ, στον πιστό του Αρχιδιάκονο, τον π. Μωϋσή! Ώρες ατελείωτες κοντά του στα νοσοκομεία στην Ελλάδα! Να τον πηγαίνει και να τον

επιστρέφει! Να τον φροντίζει και να τον επιστηρίζει! Να στερείται τις Ιερές Ακολουθίες για να μπορούμε να τις χαιρόμασθε εμείς! Το μόνο που έχω να σου πώ και να το φυλάξεις ως πολύτιμο σου θησαυρό είναι ότι η ευχή του θα σε συνοδεύει πάντοτε, αδελφέ μου!
Να μνησθώ, επίσης, του Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου, ο οποίος στις δύσκολες στιγμές μετά την εκδημία συνέχισε αυτό που έκανε πριν το ταξίδι: να είναι κοντά στον Γέροντά μου, να φροντίσει να γίνουν όλα όπως του ταίριαζε και να μας παρηγορήσει για τον απαρφανισμό με διάκριση και αγάπη!
Ευχαριστίες, τέλος, σε όλους όσοι ήλθαν και τον τίμησαν τόσο στην εξόδιο ακολουθία του, όσο και στο τεσσαρακονθήμερο αλλά και ετήσιο μνημόσυνο του!
Και ένα ευχαριστώ σε όσους ξέχασα… να με συγχωρείτε!
Σιώπησα και θα σιωπήσω, «άχρι καιρού», για εκείνους οι οποίοι, ενώ ευεργετήθηκαν από τον Γέροντά μου, έδειξαν καρδιά πέτρινη. Στάθηκε άνθρωπος αγάπης σε όλους, χωρίς να νοιαστεί για την ανταπόδοση.

Κοντά του έλαβαν πίστη και βοηθήθηκαν μικρά παιδιά, φοιτητές, νέοι, συνεργάτες, πνευματικά του παιδιά, κληρικοί… ακόμη και σ’ αυτούς ο Κύριος θα αποδώσει στον καθένα κατά την «καρδία» του… Δεν λησμονείται όμως η «παράκληση» να επισπεύσω ακόμη και τη διαδικασία μεταφοράς του σκηνώματος του(λες και ήταν στο δικό μου χέρι) διότι είχαν προγραμματίσει διακοπές… Τους αφήνω στην Κρίση του Δικαιοκρίτου!
Οι προθέσεις οι δικές μας ήταν αγαθές και η αγάπη μας μεγάλη… εμείς προσπαθούσαμε με τις συμβουλές του ιατρικού επιτελείου να του χαρίσουμε ελπίδα, όμως άλλοι ως λέοντες ήθελαν να συνεχίζουν να τον κατασπαράζουν… όντως τραγικό να είσαι στο κρεβάτι του πόνου και να βλέπεις σε κάποια ΜΜΕ(ευτυχώς που υπάρχουν ελάχιστοι που σέβονται τη ζωή των συνανθρώπων τους) τους επίδοξους διαδόχους σου… άξιον και δίκαιον ότι είχε κληθεί Ιγνάτιος… ανάμεσα στα λιοντάρια πάλευε όλη του τη ζωή… τώρα όμως θα χαίρει στη Βασιλεία των Ουρανών!

Σας ευχαριστώ και όλους εσάς που ποτέ δεν του είπατε έναν καλό λόγο… και να ξέρετε ότι κανενός δεν «αφαίρεσε τη ζωή» ο Δεσπότης για να πάρει το μόσχευμα (ο νοών νοείτω)… όμως εκείνος είχε έναν καλό λόγο να πει ακόμη και για σας… κι αν ακόμη δεν πρόλαβε, έστω ακόμη και να σας τον γράψει προκειμένου «να πιστέψετε», σας τον μεταφέρω εγώ… που του έκλεισα τα μάτια!

Επιτρέψατε μου τέλος να πω και ένα ευχαριστώ στον νυν Ποιμενάρχη μας, τον Μητροπολίτη Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμο. Σας ευχαριστούμε, Σεβασμιώτατε, για την αγάπη και τον σεβασμό προς το πρόσωπό του σεπτού Γέροντος μας. Ποικιλοτρόπως και αδιαλείπτως ομολογείτε, όπου κι αν σταθείτε, τις αρετές του. Συχνές οι αναφορές Σας στη μαρτυρική Αρχιερατική διακονία του,

στην εύλαλη σιωπή του, στην υπακοή του στην Αγία μας Εκκλησία, στην προσευχητική στάση ζωής του.
Οφείλουμε, λέτε, να διαφυλάξουμε ακέραιη την πνευματική του παρακαταθήκη. Εσαεί ευγνώμονες που διακρίνετε το μεγαλείο της μακαρίας ψυχής του…
Κάπου εδώ, βάζω μία άνω τελεία· Ευγνώμων για ότι έζησα κοντά σας, Γέροντα μου… Ευγνώμων κυρίως απέναντι στον Θεό γιατί σας κάλεσε κοντά Του την καλύτερη ώρα… την ώρα που όλος ο κόσμος προσεύχονταν για σας… Σας ευχαριστώ, αλησμόνητε μου Πατέρα! Αιωνία Σας η μνήμη!